

kaj bi bilo, če bi me ne bil ti opomnil. Hvala Bogu in tebi!“

Po pravici se je veselil svojega zdravja, zakaj po dolgi zimi je le prišel čas dela na polju, bolnik pa za to ni. Vse je bilo pozno, ker se sneg tako dolgo ni spravil, in niso si obetali kmetje dobre letine. „Kadar sani dolgo plešejo, takrat se tanki kosi režejo“, modroval je Krivec, ko sta se z Lazarjem menila o pomladanski setvi.

„Ne rečem, jaro žito bo že še naredilo, če ne bo nesreče“, vjemal se je ž njim Košček samo na pol, „ali z ozimino pa ne bo nič. Dobra polovica je segnila.“

„Komaj bo seme.“

„Dosti več ne.“

„Kmet je revež.“

„Pa še velik.“

„Tebi bo vsaj vrt nekaj dal.“

„Kakor bo, vse je še v božjih rokah.“

O ženitvi se pa sedaj nista menila, imela sta drugih skrbij preveč.

Košček in Andrej sta že pred jednim tednom razorala za ječmen, Košček ga je

vsejal, pa na jednom kraju kar ni ozelenel in ni. Košček je pustil presevek.

„Take pa še ne, take pa še ne!“ praskal se je osupel za ušesi, „kaj pa sedaj?“

„I, še to leto boste umrli; saj veste, kaj pomeni presevek“, dražil ga je hlapec.

„Zaradi presevka ne“, odvrnil mu je gospodar, pa ne brez strahu, da bi se vendar-le utegnilo tudi kaj takega naključiti. „Drugega ne kaže, koruze bom vsejal za živino. Prazno ne bo.“

Še tisti dan sta z Andrejem sejala koruzo. Pa kakor da bi bil presevek res kaj pomenil! Ob skali, ki je molela izmed rodovitne zemlje, utrgala se je vrv-zadrgnica, in brana je tako nerodno poskočila, da je z jednim zobom priletela Koščku na nogo, predrila mu čevelj in hudo ranila nogo.

„Bog nas varuj, za nekaj časa že imam!“ vzdihnil je mož in se sesedel na zemljo.

„Da ni sreče s to njivo letos! E, arnike boste dejali na rano, čevelj se pa zašije. Nič bati!“ Andrej je povlekel sam, gospodar je pa komaj prikrevljal domov. (Dalje.)

Z Adrije.

(Zložil Anton Medved.)

1. Volosko.

Morje valovito,
tožnolepa slika
dobe naše burne.

Na obali solnčni
raste tiha mirta,
znamenje pokoja.

Dviga se ob zidih
lovor v vek zeleni,
znak nesmrtnosti slave.

Grob za grobom diči
vzvišena cipresa,
spominik vstajenja.

Veter duje z morja,
giblje se cipresa,
spominik vstajenja . . .

Bodi mi pozdravljen,
lepi svet primorski,
nekdanj dom Slovanov!

Dom čegav? Slovanov?
Ki zdaj nima tukaj
ni miru, ni slave?

2. Opatija.

Oziram se náte, Adrija divna,
samoten z nabrežnega rajskega vrta.
Oh žal, da tvoja lepota razkošna
le tistim ljudem je zmerom odprta,
katerim je zmerom odprta — mošnja!

3. Reka.

O ladija, urna poslanka,
kam daleč, kam daleč zdaj pluješ!
Nebo potemneva pred tabo,
iz dalje grmljavino čuješ,
galébi letijo na breg.

Mordà v nekaterih že urah
mogočnih valov boš igrača,
in tvojo namero usoda
z gomilo globoko poplača,
razbije ob skalne čeri.

Ne morem strmeti za tabo,
ko viješ po morski se cesti
na tem spremenljivem svetu
brez tihe in gorke bolesti.
O ladija, spremljaj te Bog!

4. Sušak.

„Hvaljen Isus!“ Amen na veke!
Kdo si mož? „Jaz? Rodom Slovak,
in prodajat nesem do Reke,
kar sem navezal doma, prosjak.“

Káko vam je rojakom Slovakom
tam med Ogri, kjer ste doma?
Često berem, da tujec lakom
hoče vam vzeti dom in duhá.

„Hvaljen Isus! Gospod častiti,
ko bi vam našo povest začel,
ne bi se mogel tako posloviti,
kot sem pozdravil, temveč bi — zaklel.“

5. Trsat.

Vihar buči in valovje besni
in blisek žareč se v oblakih užiga.
Na morju ladija sredi noči
zdaj pada z valmi, zdaj strmo se dviga.
Molitev iz ladije glasna kipi:
„Zdrava morska zvezda!“

Zasveti se hipoma južni kraj!
Svetloba se širi, do morja razširi.
To blisek ni, ta čarobni sijaj —
Madonin obraz se pokaže v okviru.
Sto glasov iz ladije vzklikne tedaj:
„Zdrava morska zvezda!“

Posine jutro. Čez mirno plan
neséjo ladijo jadra napeta.
Ko zemljo najvišji odeva dan,
glasi na Trsatu se pesem vneta.
Popeva jo zbor hvaležen, udan:
„Zdrava morska zvezda!“

6. Lošinj.

Samotni otok sredi vodá
takó se mi zdi, kot sebi sam
dozdevam se sredi sveta.

Zunanje puščoben in poln je drag,
priljubljen ni veselim ljudem,
a bolnim trpinom je blag.

Na milo dušo pojí me spomin,
ki nekda je leka iskala tu
globokih mordà bolečin . . .

„Odrini mornar! Moj duh je potrč.“
Ni dal ji zdravila otok Lošinj,
teló že odeva ji smrt.